

Sunetul amintiri

Georgeta Muscă-Oană

Trecuse un an de când Miruna își încheiase călătoria terestră. Iustin o iubise atât de mult încât avea de multe ori strania senzație că îi este în preajmă. De mai mult timp începuse o lucrare muzicală pe care dorea să i-o dedice cu prilejul comemorării. Mai avea foarte puțin, dar amintirile care năvăleau în gânduri, fiindu-i foarte dragi, îi furau din puterea de concentrare. Luă o pauză, privind îndelung spre fereastra cerului. Știa că, dincolo de ninsoarea spumoasă, un strop de veșnicie îi zâmbea mereu. Urmărea fulgii lunecând pe chipul dimineții și avea senzația că țineau în pumnii lor diafani clipele cu ochii plânși, încercând să le potolească tristețea. Cu inima în palma vremii, alerga pe pajiștea amintirii și asculta cum ninge ușor viscolit. Pașii trecutului se topeau în lumina care scria pe trupul iernii psalmii iubirii. Tresări ca în multe rânduri, când avea senzația că o simțea în preajmă, îi auzea pașii ușori, o mână îl atingea ca o adiere sau îi auzea glasul șoptit.

Coborând privirea spre cireșul înveșmântat în zăpadă, Iustin simți cum simfonia amintirii își lăsa notele să zboare spre o zi din vremea copilăriei, când abia împlinise șapte ani. Era o zi plăcută de primăvară, copacii se îmbrăcaseră în alb, peluza se scălda într-un smarald strălucitor, florile chicoteau sub mângâierea tandră a soarelui. Pasionat de pictură, prefera ca în acele zile să se oprească lângă cireșul care își etala cu mândrie straiul țesut din mii de flori mici, înmiresmând împrejurimile. Inspirând aroma suavă, lăsându-și privirea să colinde peste tot, culegea din frumusețea proaspătă pe care încerca să o redea cu cât mai multă fidelitate. Atât cât reușea la vârsta aceea.

Brusc, se opri ușor nedumerit. Acordurile de vioară care năvăleau prin fereastra larg deschisă i se păruseră necunoscute, dar înălțătoare, parcă veneau dintr-o lume neștiută. A lăsat totul și s-a furișat în cameră, încercând să nu se lase observat de femeia care mânuia arcușul cu o delicatețe uimitoare. Nu era deosebit de frumoasă, dar era foarte plăcută. De statură mijlocie, suplă, în rochia de culoarea ierbii crude, lungă până la jumătatea gambei, sub lumina abundentă, Miruna părea ca desprinsă dintr-o poveste. Odată cu blândețea mișcării întregului trup, bulinele mici, albe, presărate în partea de jos a rochiei, se unduiau ca fluturii pe un câmp primăvărat. Părul auriu se revărsa cu generozitate pe umerii drepți, azuriul ochilor căuta undeva, departe, lumini jucăușe se revărsau în zâmbetul ei permanent, parcă pictat pe buzele ușor întredeschise. Iustin o privea uimit. Era și nu mai era acolo. O văzuse de atâtea ori cântând, dar acum era altfel. Emană o frumusețe aparte, bunătate, bucurie și multă lumină. Se contopea cu interiorul, cu sunetele care zburdau prin toată camera și alergau fericite spre libertatea de afară, pierzându-se în brațele primăverii. Femeia era una cu vioara, arcușul era doar prelungirea mâinii care se mișca lejer, asemenea unui pârâu liniștit de șes.

Copilul asculta, asculta căutând parcă să identifice notele care se învâlmășeau într-o dulce îmbrățișare, treceau prin fiecare fibră a corpului, impresionându-l profund. Pe obraji fragezi, lacrimi fierbinți își căutau drum spre bărbie, prelingându-se apoi pe gât... Privea și asculta cu o bucurie care nu putea fi descrisă, își ștergea lacrimile zâmbind. Până atunci crezuse că omul plânge doar dacă este doborât de suferință, dar în acea zi a înțeles că *există lacrimi fără durere și că din ele se pot naște cele mai calde zâmbete*. Tot atunci a luat o hotărâre bruscă. Îi plăceau în aceeași măsură și pianul, și vioara, crescuse cu glasurile lor, dar era mereu în dilemă, nu știa să spună care îl atrăgea mai mult.

Când ultimele acorduri s-au stins, femeia a rămas neclintită, privind îndelung spre grădină. A tresărit atunci când a auzit aplauze. S-a întors brusc, știuse că era singură. Fericit, cu lacrimi încă pe obraji, copilul s-a îndreptat către ea, îmbrățișându-o.

- Mama, ce ai cântat?

- Ce ai pățit, de ce plângi? îl întrebă îngrijorată.

- Nu știu, dar nu am simțit niciodată atâta bucurie ascultându-te, ce ai cântat?

- *Sonata primăverii*, de Beethoven.

- Am cântat Beethoven, nu am simțit nimic deosebit, dar de astăzi este preferatul meu. Și vreau să-ți mai spun ceva. M-am hotărât, niciodată nu voi cânta la vioară. Ea îți aparține doar ție! Aleg pianul.

Așezată pe fotoliul de culoarea lavandei, cu ochii înrourați, mama nu a mai putut adăuga nimic. Se bucura pentru sensibilitatea lui și intuia că va ajunge un bun pianist. Veni în brațele ei, își trecu mâna pe obrazul drept, ștergându-i o lacrimă și își afundă chipul în părul ei bogat.

- Ce frumos miroși! spuse abia șoptit, inspirând mirosul plăcut de gardenii.

Privirea albă, mătăsoasă, a iernii îl readuse în prezent. Ca un ecou nostalgic, pădurea din apropiere murmură și ea un cânt, notele zburdând printre brazi precum petalele de crini. Cu tocure de zăpezi se scria o elegie pe care el urma să o transpună în note. *Viscolit de amintiri, simțea pumnalul despărțirii cum se răsucea în inimă, creștând simțămintele*. Urmări o vreme dansul flăcărilor din căminul care împrăștiat o căldură moale, plăcută, ascultă liniștea care alerga în salturi pe covor, oftând adânc.

S-a așezat din nou la pian și aproape trei ore nu s-a mai ridicat, doar spre fereastră mai privea uneori. În catedrala muzicii, trăirea pășea sfioasă. Sub degetele lui, sonata continua să prindă contur, spunând povestea unei iubiri fără sfârșit. Ca o ninsoare cu parfum de eternitate, înfășate-n foi de lacrimi, frânturi de suflet se așezau pe foile pe care notele înlocuiau cuvintele care nu puteau fi rostite. Într-un final, notele încetaseră să mai curgă, iar pianul adormea... Cu emoție, Iustin privi îndelung broderia de semne transpuse pe tenul palid al foii, așeză în ordine paginile, își șterse o lacrimă fugară și, mulțumit, se ridică. Oprit în fața unei icoane, privea spre lumina ușor albastruie din candela aprinsă dimineață...

Liniștea rugăciunii șoptite învăluia cu parfum de nard sunetul amintirii.

